

Категорія справи № 925/1239/18: Господарські справи (до 01.01.2019); Майнові спори; Орендні правовідносини.

Надіслано судом: 20.05.2019. Зареєстровано: 21.05.2019. Оприлюднено: 22.05.2019.

Дата набрання законної сили: 10.06.2019

Номер судового провадження: не визначено

ГОСПОДАРСЬКИЙ СУД ЧЕРКАСЬКОЇ ОБЛАСТІ

18005, м. Черкаси, бульвар Шевченка, 307, тел. канцелярії (0472) 31-21-49, inbox@ck.arbitr.gov.ua

РІШЕННЯ

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

07 травня 2019 року м. Черкаси справа № 925/1239/18

Господарський суд Черкаської області у складі головуючого судді Спаських Н.М., із секретарем судового засідання Буднік А.М., за участі представників сторін:

від позивача: Іванюк О.М. - ліквідатор;

від відповідача: не з'явився;

розглянувши у відкритому судовому засіданні матеріали справи за позовом товариства з обмеженою відповідальністю "Черкаська продовольча компанія" (м. Черкаси) до товариства з обмеженою відповідальністю "Торговий дім "Черкаська продовольча компанія" (м. Черкаси) про стягнення 444 581,73 грн,

ВСТАНОВИВ:

Заявлено позов про стягнення з відповідача а користь позивача заборгованості в сумі 444 581,73 грн., з яких: 334 115,60 грн. основного боргу по орендній платі, 88 219,77 грн. інфляційних втрат, 22 246,36 грн. як 3 % річних на підставі договору оренди № 630/12.03.13 від 12.03.2013 та договору оренди № 2970/12.02.16 від 12.02.2016, укладених між сторонами у справі.

В обґрунтування заявлених вимог позивач послався на те, що відповідач не виконав належним чином своїх зобов'язань за укладеними сторонами договорами оренди нежитлового приміщення, а саме в повному обсязі не розрахувався за користування майном, яке є предметом вказаних договорів.

Справа розглядається за правилами загального позовного провадження.

01.02.2019 до суду надійшла заява представника позивача про збільшення розміру позовних вимог, відповідно до якої позивач просить стягнути з відповідача, з урахуванням збільшеної суми позовних вимог, 334 115,60 грн. основного боргу, 88220,13 грн. інфляційних, 22246,36 грн. 3% річних.

Ухвалою Господарського суду Черкаської області від 12.02.2019 вказану заяву про збільшення позовних вимог прийнято до розгляду.

18.02.2019 до суду надійшла заява представника позивача про збільшення розміру позовних вимог №2, відповідно до якої позивач просить стягнути з відповідача 334115,60 грн. основного боргу, 88580,00 грн. інфляційних втрат та 22246,36 грн. як 3% річних.

Ухвалою Господарського суду Черкаської області від 22.02.2019 вказану заяву представника позивача також прийнято до розгляду як подану в порядку ст. 46 ГПК України.

04.03.2019 представником відповідача подані письмові пояснення на заяву позивача про збільшення позовних вимог. Відповідач вказав, що між сторонами був укладений ще й договір про надання послуг №817/02.01.14 від 02 січня 2014 з додатком. Сторонами були проведені взаємозаліки за надані послуги і виконані роботи за цим договором та обома договорами сторін, на підставі яких позивачем заявлено позовні вимоги. Таким чином, відповідач стверджує, що виходячи з відомостей, які містяться в актах взаємозаліку, борг за позовними вимогами у відповідача перед позивачем відсутній. Окрім того, відповідач просив суд застосувати строк позовної давності до позовних вимог (а.с. 129 том1).

07.03.2019 до суду надійшла письмова заява (а.с. 173 том 1) свідка ОСОБА_1 (додаткова заява від 10.04.2019), відповідно до якої він вважає позовні вимоги не обґрунтованими. Посилається на договір про надання послуг № 817/02.01.14 від 02 січня 2014, укладений сторонами та відсутність заборгованості відповідача перед позивачем за договорами, на підставі яких заявлено позов. Також вказує на те, що акти взаєморозрахунків, податкові накладні, які оформлялися між сторонами щодо операцій про залік вимог за різними господарськими договорами сторін повністю відповідають дійсності. Документи зберігалися в особистому архіві главбуха підприємства.

15.03.2019 до суду надійшла письмова заява свідка ОСОБА_2, відповідно до якої вона стверджує, що заборгованість відповідача перед позивачем відсутня.

Оцінивши заяви свідків та докази, які знаходяться у справі, суд не вбачає підстав для допиту свідків у відповідності до ч. 1ст.89 ГПК України, оскільки з урахуванням встановлених у справі доказів, зокрема, про відсутність відношення актів взаємозаліків та договорів про відступлення права вимоги до Договорів 2013 та 2016, покази свідків не призведуть до встановлення обставин, що мають значення для справи.

В судовому засіданні представник позивача позовні вимоги підтримав повністю та просив суд їх задовольнити.

Відповідач участі свого представника в засіданні суду не забезпечив, хоча про час і місце розгляду справи був повідомлений належним чином. Явка представників не визнавалася обов'язковою, тому справу завершено розглядом без представника відповідача.

З'ясувавши обставини справи та перевіrivши їх доказами, заслухавши доводи і пояснення представника позивача, суд вважає, що позов підлягає до повного задоволення, виходячи з такого:

У відповідності до ст. 13,74 ГПК України кожна сторона повинна довести ті обставини, на які вона посилається як на підставу своїх вимог та заперечень.

З матеріалів справи вбачається наступне:

Позивач - Товариство з обмеженою відповідальністю Черкаська продовольча компанія (18008, м. Черкаси, вул. Смілянська, 122/1, код ЄДРПОУ 24350064) перебуває в процедурі банкрутства.

Постановою Господарського суду Черкаської області від 28.03.2018 у справі № 01/5026/1159/2011 боржника (позивача у даній справі) визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру. Ліквідатором банкрута призначено Іванюка О.М., яким і заявлено позов у справі.

12 березня 2013 року між Товариством з обмеженою відповідальністю Черкаська продовольча компанія (орендодавець), в особі директора Пирога Івана Григоровича, який діє на підставі Статуту та Товариством з обмеженою відповідальністю Торговий дім Черкаська продовольча компанія (орендар), в особі Кукли Юрія Володимировича, що діє за довіреністю, укладено договір оренди нежитлового приміщення за №630/12.03.13 (далі - Договір 2013 -- том 1, а.с. 25-28).

Відповідно до п. 1.1. Договору 2013, у порядку та на умовах, визначених Договором, орендодавець зобов'язався передати орендареві, а орендар - прийняти у строкове платне користування нежитлове вбудоване-прибудоване приміщення (далі-Об'єкт), що розташоване за адресою: м. Черкаси, вул. Гоголя, 258, загальною площею 180,4 кв.м. Об'єкт зареєстровано у виконавчому комітеті Черкаської міської ради під реєстраційним номером 993 від 21.08.2001.

Відповідно до п.п. 3.3. при переданні Об'єкта складається Акт прийому-передачі, який підписують члени двосторонньої комісії. В Акті відображається стан Об'єкта.

Згідно з п.п. 3.4. Договору 2013 Об'єкт вважається переданим в оренду з моменту підписання Акта, зазначеного у п.п. 3.3. договору.

Строк оренди узгоджений сторонами у Розділі 4 Договору 2013. Так, згідно з п.п. 4.1. строк оренди становить два роки одинадцять місяців з дати приймання Об'єкта за Актом приймання-передачі.

Відповідно до п. п. 5.1., 5.2. Договору 2013 розмір орендної плати становить 83 грн. за 1 кв. м щомісячно. Загальний розмір орендної плати за Об'єкт становить 14973 грн. 20 коп. на місяць.

Орендна плата сплачується щоквартально (п.п. 5.5. Договору). Орендна плата сплачується в безготівковому порядку на поточний рахунок орендодавця не пізніше 10 числа місяця, наступного після кварталу, за який проводиться розрахунок.

На виконання умов Договору 2013 позивачем приміщення було передано в оренду відповідачу згідно Акта приймання передачі нежитлового приміщення від 13 березня 2013 року. Копія вказаного акта міститься в матеріалах справи (том 1, а.с. 30).

12 лютого 2016 року сторони уклали щодо вищевказаного майна новий договір оренди №2970/12.02.16 (далі - Договір 2016 том 1, а.с. 31-34).

Відповідно до умов п.п. 1.2 Договору 2016 вказане приміщення (Об'єкт) належить орендодавцю на підставі Свідоцтва про власність №167/13808.

Об'єкт передається орендодавцем орендарю для використання останнім у господарській діяльності (п.п. 1.3 Договору 1).

Згідно з п.п. 2.1 Договору 2016 Об'єкт вважається переданим в оренду, з моменту підписання Договору та акту приймання-передачі.

Строк оренди становить два роки одинадцять місяців з дати приймання Об'єкта за актом приймання-передачі.

Відповідно до п.п. 4.1. розмір орендної плати становить 83 грн. за 1 м кв. щомісячно. Загальний розмір орендної плати за Об'єкт становить 14973,20 грн. на місяць.

Орендна плата сплачується щоквартально (п.п. 4.4. Договору 1). Орендну плату орендар сплачує в безготівковому порядку на поточний рахунок орендодавця не пізніше 10 числа місяця, наступного після кварталу за який проводиться розрахунок.

Акт приймання-передачі нежитлового приміщення сторони підписали 12.02.2016.

За доводами позивача, в порушення умов Договору 2013 (№630/12.03.13 від 12.03.2013) відповідач свої зобов'язання в частині своєчасного розрахунку за договором не виконав.

Строк дії договору за №630/12.03.13 закінчився 11 лютого 2016 року, а з 12 лютого 2016 року почав діяти новий Договір 2016. І за новим договором відповідач орендну плату своєчасно та у повному обсязі не сплачував.

За період користування майном з 13.03.2013 до 30.06.2018 відповідач сплатив позивачу лише 160 000 грн. 00 коп., згідно платіжного доручення №494 від 05.07.2017 (а.с. 37 том 1). Оскільки у призначенні платежу вказано, що перерахування здійснено на підставі договору № 2970/12.02.16 від 12.02.16, то позивач уточнив розрахунки своїх вимог та зарахував вказані кошти лише в оплату за вказаним договором.

З метою врегулювання спору, позивач 21.11.2018 направив відповідачу, який порушив його права, вимогу №02-31/141 про погашення заборгованості по орендній платі за обома договорами оренди (том 1, а.с. 38).

Однак, Відповідач взяті на себе грошові зобов'язання щодо повного та своєчасного розрахунку по орендній платі за обома договорами не виконав, у зв'язку з чим за останньою заявою про збільшення позовних вимог за період з 11 січня 2016 року по 30 червня 2018 року позивачем нарахована заборгованість по орендній платі 334 115 грн. 60 коп. у залишку (а.с. 119 том1).

Окрім того, позивачем за прострочення виконання відповідачем грошового зобов'язання зі сплати орендної плати, нараховані інфляційні та 3% річних у відповідності до ст. 625 ЦК України.

За приписом статті 86 ГПК України господарський суд оцінює докази за своїм внутрішнім переконанням, що ґрунтується на всебічному, повному, об'єктивному та безпосередньому дослідженні наявних у справі доказів.

Оцінивши докази у справі окремо та в їх сукупності, керуючись своїм внутрішнім переконанням, враховуючи пояснення і заперечення сторін, викладені у документах із процесуальних питань, суд вважає позовні вимоги такими, що ґрунтуються на вимогах чинного законодавства, а отже підлягають до задоволення в повному обсязі, виходячи з наступного:

Як встановлено судом та підтверджується зібраними у справі доказами, договори 2013 та 2016 укладені між позивачем та відповідачем щодо користування одним і тим же майном, з однаковим порядком платежів та розміром орендної плати. За своєю правовою природою вони є договорами, пов'язаними з оплатним користування майном орендодавця та відповідають вимогам діючого законодавства. Доказів розірвання цих договорів за згодою сторін чи визнання їх недійсними у справу не подано.

Згідно з ч. 1 ст. 759 ЦК України за договором найму (оренди) наймодавець передає або зобов'язується передати наймачеві майно у користування за плату на певний строк.

Згідно зі ст. 193 Господарського кодексу України суб'єкти господарювання та інші учасники господарських відносин повинні виконувати господарські зобов'язання належним чином відповідно до закону, інших правових актів, договору, а за відсутності конкретних вимог щодо виконання зобов'язання відповідно до вимог, що у певних умовах звичайно ставляться. До виконання господарських договорів застосовуються відповідні положення Цивільного кодексу України з урахуванням особливостей, передбачених цим Кодексом.

Відповідно до ст. ст. 525, 526, 530, 549 Цивільного кодексу України зобов'язання повинні виконуватись належним чином і в установлений строк відповідно до умов договору та вимог чинного законодавства. Одностороння відмова від зобов'язання не допускається, якщо інше не передбачено договором або законом.

Статтею 530 Цивільного кодексу України визначено, що якщо у зобов'язанні встановлений строк (термін) його виконання, то воно підлягає виконанню у цей строк (термін).

Згідно з умовами договорів оренди 2013 та 2016 орендна плата сплачується щоквартально з розрахунку 14 973,20 на місяць. Орендну плату орендар-відповідач сплачує в безготівковому порядку на поточний рахунок орендодавця не пізніше 10 числа місяця, наступного після кварталу, за який проводиться розрахунок.

Таким чином на день звернення до суду строк оплати орендних платежів, які слід сплатити за період прострочення з січня 2016 до листопада 2018, за період користування майном з жовтня 2015 по червень 2018, є таким, що настав.

Позивач виконав свої зобов'язання за договорами оренди в частині передачі відповідачу предмета оренди належним чином, що підтверджується Актами приймання-передачі в оренду майна від 13.03.2013 та від 12.02.2016.

З розрахунку позивача (а.с. 119 том 1) вбачається, що за обома договорами в період фактичного користування майном з жовтня 2015 по червень 2018 позивач нарахував відповідачу 494 115,60 грн. орендних платежів. Сплата 160 000,00 грн. віднесена до боргу за користування майном по Договору 2016, як вказано у призначенні платежу (том 1, а.с. 37). Тому залишок основного боргу по орендних платежах за обома Договорами становить 334 115,60 грн.

Оскільки доказів сплати цього боргу у справу не подано, то з відповідача на користь позивача у примусовому порядку слід стягнути 334 115,60 грн.

Позивач також просить стягнути з відповідача інфляційні втрати (88580,00 грн.) та 3% річних (22246,36 грн.) із простроченої суми основного боргу до сплати (а.с. 119 том 1) за період з 11.01.2016 по 27.11.2018.

Відповідно до ст. 625 Цивільного кодексу України, у випадку прострочення грошового зобов'язання боржник на вимогу кредитора повинен сплатити інфляційні втрати на суму боргу та 3% річних із простроченої суми, якщо більший розмір процентів не встановлено договором.

Згідно з ч. 1 ст. 612 Цивільного кодексу України боржник вважається таким, що прострочив, якщо він не приступив до виконання зобов'язання або не виконав його у строк, встановлений договором або законом.

Відповідно до умов договорів оренди сторін, грошове зобов'язання по внесенню орендної плати є простроченим з 11 числа місяця, наступного після закінчення кожного кварталу користування орендованим майном, за який проводиться розрахунок.

Розрахунок інфляційних втрат та 3% річних позивачем виконано вірно та у відповідності до обставин взаємовідносин сторін.

Доказів проведення розрахунку за цими платежами суду не подано, а тому до примусового стягнення з відповідача на користь позивача належать інфляційні втрати та 3% річних у заявлених до стягнення сумах повністю.

Щодо заявленого відповідачем клопотання про застосування до позовних вимог строків позовної давності суд вважає за необхідне зазначити наступне.

Відповідно до ст. 257 ЦК України загальна позовна давність становить три роки.

За умовами обох Договорів 2013 та 2016 визначено, що орендна плата сплачується щоквартально не пізніше 10 числа місяця, наступного після кварталу, за який проводиться розрахунок (п. 5.5. та 5.6).

Позивачем заявлено до стягнення заборгованість за прострочений період сплати орендних платежів починаючи з 11.01.2016, тобто строк позовної давності за вказаними вимогами спливає 11.01.2019.

Позивач звернувся з позовною заявою до господарського суду 27.11.2018, таким чином на момент звернення позивача до суду строк позовної давності для стягнення орендних платежів не сплинув.

Щодо тверджень відповідача про наявність укладеного сторонами договору про надання послуг № 817/02.01.14 від 02.01.2014, на підставі якого між сторонами були проведені взаємозаліки, суд вважає за необхідне зазначити наступне:

Як стверджує відповідач, крім Договорів 2013 та 2016, також 02.01.2014 сторонами був укладений договір про надання послуг №817/02.01.14 (а.с. 140 том 1).

Відповідно до п.п. 1.1. цього договору замовник (позивач у справі) доручає виконавцю (відповідач у справі), а виконавець зобов'язується надати замовнику за плату послуги по реалізації та просуванню товарів його виробництва. В розділі 2 сторонами узгоджено, що відповідач в інтересах позивача повинен вивчати та формувати споживчий попит, надавати інформацію про хід продажу товару, сприяти підвищенню попиту та просуванню товару, проводити торгівельні презентації та ін. Вартість послуг визначається виходячи з обсягів продажу продукції, виробленої позивачем, що реалізується відповідачем, та дорівнює 15% від розміру цін продажу цієї продукції. Позивач зобов'язується підписати відповідачу акт прийому-передачі наданих послуг (розділ 3).

Послуги надаються в період з 02.01.2014 до 31.12.2014 включно.

26.12.2014 сторони уклали Додаткову угоду до вищевказаного договору про надання послуг (а.с. 142), якою визначили, що ТОВ "ТД "Черкаська продовольча компанія" бере на себе зобов'язання на користь

позивача надати послуги з утримання і збереження майнових активів банкрута, підтримці виробничих потужностей у належному стані, здійснює поточний ремонт обладнання та його охорону. Сторонами також погоджено, що у випадку виникнення заборгованості у відповідача перед позивачем за оренду приміщень чи за інші послуги, борг позивача перед відповідачем зменшується на суму боргу з оренди приміщень та інших послуг, які надав позивач для відповідача. Сторонами також продовжено строк дії договору до 31.12.2018 року включно.

Як встановлено судом за матеріалами справи, жодних первинних документів на підтвердження фактичного виконання відповідачем цього договору про надання послуг суду не надано. При цьому суд враховує, що у відповідності до положень ЗУ "Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні" первинний документ - це документ, який містить відомості про господарську операцію. Згідно ст. 9 вказаного Закону, до обов'язкових реквізитів первинних документів віднесено назву документа (форми); дату складання; назву підприємства, від імені якого складено документ; зміст та обсяг господарської операції, одиницю виміру господарської операції; посади осіб, відповідальних за здійснення господарської операції і правильність її оформлення; особистий підпис або інші дані, що дають змогу ідентифікувати особу, яка брала участь у здійсненні господарської операції.

Отже, акти виконаних робіт (а.с. 178-214 том 1), які містять відомості про те, що ними засвідчується виконання послуги з реалізації та просування продукції, виробленої ТОВ "ЧПК" за певний період, в даному випадку є не первинними, а похідними документами. Доказів дійсного надання вказаної послуги суду не подано.

Відповідач надав у копіях акти взаємозаліку за надані послуги/виконані роботи за період з 31.01.2017 по 30.06.2018 (а.с. 143-160 том 1) з підписами та печатками керівників обох сторін.

У відповідності до ст.601 ЦК України зобов'язання припиняється зарахуванням зустрічних однорідних вимог, строк виконання яких настав, а також вимог, строк виконання яких не встановлений або визначений моментом пред'явлення вимоги. Зарахування зустрічних вимог може здійснюватися за заявою однієї із сторін.

Акти взаємозаліку за надані послуги/виконані роботи за своїм правовим змістом є двосторонніми правочинами між сторонами і доказів визнання їх недійсними чи існування обставин, що вказують на їх нікчемність у справу не подано.

Однак суд вважає, що вказані акти взаємозаліку до правовідносин сторін за позовними вимогами у справі не мають стосунку і тому зобов'язання відповідача перед позивачем не можна вважати припиненими, виходячи з такого:

Позивач просить стягнути заборгованість на підставі договору оренди № 630/12.03.13 від 12.03.2013 та договору оренди № 2970/12.02.16 від 12.02.2016, укладених між сторонами у справі.

З актів взаємозаліку вбачається, що ними сторони припиняли зобов'язання за іншими договорами, ніж якими позивач обґрунтовує свої позовні вимоги.

Так, у Актах йде мова про договір № 630/12.03.18 (без дати його укладення) оренди нежитлового приміщення (а за позовом фігурує договір № 630/12.03.13 від 12.03.2013).

У 2017 році договір оренди № 630/12.03.13 від 12.03.2013 між сторонами вже не був чинним. З цієї причини він міг не вказуватися в Актах взаємозаліку.

Договір оренди № 2970/12.02.16 від 12.02.2016 також в Актах взаємозаліку не згадується.

Акти не містять вказівки на те, за які періоди борги закриваються взаємозаліком за договорами, які вказані у тексті кожного Акту. Дата підписання кожного Акту не є безперечним доказом, що борги за згаданими в актах договорами закриваються саме по місяцю дати підписання акту. Дане питання є важливим для оцінки доводів відповідача по припинення зобов'язань між сторонами за договорами, якими обґрунтовано позовні вимоги, і чи це проводиться саме за періоди, за які стягується борг.

Тому суд вважає, що Акти взаємозаліку не є належними і допустимими доказами припинення зобов'язання відповідача за позовними вимогами.

Також не стосується договорів оренди 2013 та 2016, якими обґрунтовано позовні вимоги у справі і надані відповідачем договори № 1, № 2, № 3, № 4 та № 5 про відступлення права вимоги від 15.03.201 (а.с. 43-53 том2), в яких йде мова про договори оренди № 678/12.03.13 від 12.03.2013; № 2976/12.02.16 від 12.02.2016; № 632/12.03.13 від 12.03.2013; № 2955/12.02.16 від 12.02.2016; № 677/12.03.13 від 12.03.2013; № 2971/12.02.16 від 12.02.2016; № 631/12.03.13 від 12.03.2013; № 2969/12.02.16 від 12.02.2016; №629/12.03.13 від 12.03.2013 нежитлового приміщення.

Таким чином, твердження відповідача про відсутність у відповідача перед позивачем заборгованості за Договором 2013 та за Договором 2016 не підтверджуються жодними належними доказами у справі, а отже не можуть братися судом до уваги при вирішенні даного спору.

Доводи відповідача про те, що позивач не підтверджує первинними належними доказами реєстрацію права власності на спірне орендоване майно (заява а.с. 58 том 1) не відповідає дійсним обставинам справи.

Так, позивачем надано документи, які підтверджують право власності позивача на майно, що є об'єктом Договорів оренди 2013 та 2016.

В матеріалах справи міститься копія інформаційного витягу з Державного реєстру речових прав на нерухоме майно та Реєстру прав власності на нерухоме майно, державного реєстру Іпотек, єдиного реєстру заборон відчуження об'єктів нерухомого майна щодо суб'єкта від 05.05.2018 за №122883160 (том 1, а.с. 61-65) та копія свідоцтва про власність №167/13808 від 26.02.1998 (том 1, а.с. 67), з яких вбачається що позивач є власником приміщення, яке є об'єктом за обома договорами оренди, укладеними сторонами (м. Черкаси, вул. Гоголя, 258).

Таким чином, суд приходить до висновку, що позивач довів належними доказами наявність заборгованості по орендних платежах за Договорами 2013 і 2016 та прострочення по її сплаті, тому позовні вимоги підлягають до задоволення в повному обсязі.

При задоволенні позову судові витрати слід покласти на відповідача повністю у відповідності до ст. 129 ГПК України.

Керуючись ст. 238, 240 ГПК України, суд, -

ВИРІШИВ:

1. Позов задовольнити повністю.
2. Стягнути з Товариства з обмеженою відповідальністю "Торговий дім "Черкаська продовольча компанія" (ідентифікаційний код 37400134, м. Черкаси, вул. Смілянська, 122/1) на користь товариства з обмеженою відповідальністю "Черкаська продовольча компанія" (ідентифікаційний код 24350064, м. Черкаси, вул. Смілянська, 122/1) -- 334 115,60 грн. основного боргу за оренду нежитлового приміщення, 88 580,00 грн. інфляційних, 22 246,36 грн. як 3 % річних на підставі договору оренди № 630/12.03.13 від 12.03.2013 та договору оренди № 2970/12.02.16 від 12.02.2016 та 6674,13 грн. на відшкодування сплаченого судового збору.

Наказ видати.

Рішення може бути оскаржено до Північного апеляційного господарського суду протягом 20 днів.

Повне судове рішення складено 18.05.2019

Суддя Н.М. Спаських